

Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 21 listopada 2016 r.
(OR. en)

14663/16

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2016/0152 (COD)

MI 739
TELECOM 245
DIGIT 137
CONSOM 288
IND 250
COMPET 605
ENT 214
POSTES 20
JUSTCIV 305
PI 139
CODEC 1698

NOTA

Od: Prezydencja

Do: Rada

Nr poprz. dok.: 9611/16 MI 396 TELECOM 104 DIGIT 60 CONSOM 130 IND 116
COMPET 339 ENT 102 POSTES 3 JUSTCIV 155 PI 64 CODEC 772 IA 31

Dotyczy: Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady
w sprawie zwalczania **nieuzasadnionego** blokowania geograficznego
oraz innych form dyskryminacji ze względu na przynależność państwową
klientów, ich miejsce zamieszkania lub miejsce prowadzenia działalności
na rynku wewnętrznym oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (WE)
nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE
– Podejście ogólne

Delegacje otrzymują w załączeniu kompromisowy tekst, który zostanie przedłożony Radzie
ds. Konkurencyjności 28 listopada 2016 r.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie blokowania geograficznego oraz innych form dyskryminacji ze względu na przynależność państwową klientów, ich miejsce zamieszkania lub miejsce prowadzenia działalności na rynku wewnętrznym oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

1. Aby zrealizować cel, jakim jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego jako obszaru bez granic wewnętrznych, w którym zapewniony jest między innymi swobodny przepływ towarów i usług, nie wystarczy wyłącznie zniesienie barier krajowych między państwami członkowskimi. Tego rodzaju działania mogą zostać zniweczone przez podmioty prywatne wprowadzające przeszkody niezgodne ze swobodami rynku wewnętrznego. Ma to miejsce wtedy, gdy handlowcy działający w jednym państwie członkowskim blokują lub ograniczają dostęp do swoich interfejsów internetowych, takich jak strony internetowe i aplikacje, klientom z innych państw członkowskich, którzy chcą zawierać transgraniczne transakcje handlowe (tzw. blokowanie geograficzne). Prowadzą do tego również inne działania niektórych handlowców polegające na stosowaniu zróżnicowanych ogólnych warunków dostępu do towarów i usług wobec takich klientów z innych państw członkowskich, zarówno online, jak i offline. Czasami takie zróżnicowane traktowanie może być obiektywnie uzasadnione, jednak w innych przypadkach handlowcy odmawiają konsumentom, którzy chcą zawierać transgraniczne transakcje handlowe, dostępu do towarów lub usług, bądź stosują różne warunki w tym zakresie, ze względów czysto handlowych.
2. W ten sposób niektórzy handlowcy wprowadzają sztuczną segmentację rynku wewnętrznego wzdłuż granic wewnętrznych i utrudniają swobodny przepływ towarów i usług, ograniczając tym samym prawa klientów i uniemożliwiając im korzystanie z bogatszej oferty i z optymalnych warunków. Takie dyskryminacyjne praktyki są istotnym czynnikiem przyczyniającym się do stosunkowo niskiego poziomu transgranicznych transakcji handlowych w Unii, w tym w sektorze handlu elektronicznego, co uniemożliwia pełne wykorzystanie potencjału wzrostu rynku wewnętrznego. Precyzyjne określenie, w jakich sytuacjach nie ma uzasadnienia dla tego rodzaju zróżnicowanego traktowania, powinno zapewnić wszystkim uczestnikom transakcji transgranicznych jasność i pewność prawa oraz zagwarantować skuteczne stosowanie i egzekwowanie przepisów dotyczących niedyskryminacji na całym rynku wewnętrznym.

3. Zgodnie z art. 20 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady² państwa członkowskie zapewniają, by usługodawcy prowadzący działalność w Unii nie traktowali usługobiorców w zróżnicowany sposób ze względu na ich przynależność państwową lub miejsce zamieszkania. Przepis ten nie zwalczał jednak dyskryminacji w pełni skutecznie i nie ograniczył w wystarczający sposób braku pewności prawa, zwłaszcza ze względu na to, że dopuszcza możliwość uzasadnienia zróżnicowanego traktowania, i z powodu trudności ze stosowaniem tego przepisu w praktyce. Ponadto blokowanie geograficzne i inne formy dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, miejsce zamieszkania lub miejsce prowadzenia działalności mogą również wynikać z działań handlowców mających miejsce prowadzenia działalności w państwach trzecich, które nie są objęte tą dyrektywą.
4. W celu zapewnienia dobrego funkcjonowania rynku wewnętrznego konieczne jest zatem ustanowienie w niniejszym rozporządzeniu ukierunkowanych środków, które stworzą jasny, jednolity i skuteczny zestaw przepisów dotyczących wybranych zagadnień.
5. Niniejsze rozporządzenie ma na celu zapobieganie dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, miejsce zamieszkania klientów lub ich miejsce prowadzenia działalności, w tym blokowaniu geograficznemu, w transgranicznych transakcjach handlowych między handlowcami a klientami w odniesieniu do sprzedaży towarów i świadczenia usług w Unii. Rozporządzenie ma rozwiązać problem zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio dyskryminacji, obejmuje zatem również nieuzasadnione różnice w traktowaniu na podstawie innych kryteriów, które prowadzą do takiego samego rezultatu jak stosowanie kryteriów bezpośrednio opartych na przynależności państwowej klientów, ich miejscu zamieszkania lub miejscu prowadzenia działalności. Takie kryteria mogą opierać się w szczególności na informacjach wskazujących na fizyczną lokalizację klientów, takich jak adres IP używany przy dostępie do interfejsu internetowego, adres podany do celów dostawy towarów, wybór języka lub państwo członkowskie, w którym wydano instrument płatniczy klienta.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36).

(5a) Prawa i obowiązki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu nie powinny mieć zastosowania do sytuacji o charakterze czysto wewnętrznym w danym państwie członkowskim, tj. gdy wszystkie istotne elementy transakcji są ograniczone do jednego państwa członkowskiego, w szczególności przynależność państwowa, miejsce zamieszkania lub prowadzenia działalności klienta lub handlowca, miejsce wykonania usług lub dostaw, metody dokonywania płatności w ramach transakcji lub oferty, jak również wykorzystanie interfejsu internetowego.

6. Z uwagi na to, że niektóre bariery regulacyjne i administracyjne dla handlowców zostały zniesione w całej Unii w niektórych sektorach usług w wyniku wdrożenia dyrektywy 2006/123/WE, należy zapewnić spójność między niniejszym rozporządzeniem a dyrektywą 2006/123/WE, jeżeli chodzi o zakres stosowania. W związku z tym przepisy niniejszego rozporządzenia powinny stosować się m.in. do innych niż usługi audiowizualne usług świadczonych drogą elektroniczną, [...] jednak z zastrzeżeniem szczególnego wyłączenia określonego w art. 4 oraz pod warunkiem oceny tego wyłączenia przewidzianej w art. 9. Usługi audiowizualne, w tym usługi, których **zasadniczym** [...] **celem** jest zapewnianie dostępu do transmisji wydarzeń sportowych i które są świadczone na podstawie wyłącznych licencji terytorialnych, są wyłączone z zakresu niniejszego rozporządzenia. Należy również wyłączyć dostęp do detalicznych usług finansowych, w tym do usług płatniczych, niezależnie od przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących niedyskryminacji w zakresie płatności.

7. Dyskryminacja może wystąpić również w przypadku usług w dziedzinie transportu, w szczególności w odniesieniu do sprzedaży biletów na przewóz osób. W tym zakresie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008³, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1177/2010⁴ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011⁵ przewidują już ogólne zakazy dyskryminacji obejmujące wszystkie praktyki dyskryminacyjne, do których odnosi się niniejsze rozporządzenie. Ponadto planuje się w najbliższej przyszłości zmienić w tym zakresie rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady⁶. W związku z tym, aby zapewnić spójność z zakresem stosowania dyrektywy 2006/123/WE, usługi w dziedzinie transportu powinny pozostawać poza zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.

(7a) Niniejsze rozporządzenie powinno również obejmować sprzedaż pakietów usług, czyli sprzedaż kombinacji co najmniej dwóch różnych usług lub kombinację sprzedaży towarów i świadczenia usługi lub usług. W przypadku gdy pakiet taki obejmuje jedną lub więcej usług, które oddzielnie nie wchodzą w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, do celów ustalenia, czy pakiet taki jako całość jest objęty zakresem niniejszego rozporządzenia, należy ustalić, jaki jest zasadniczy cel takiego pakietu. Jednak w przypadkach gdy handlowcy nie mają prawa do zapewnienia części takiego pakietu poza danym terytorium, nie powinni być zobowiązani do zapewniania takiego pakietu jako całości za granicę, do państwa członkowskiego klienta, gdyby wymagało to od nich zawierania nowych umów lub zmian istniejących umów ze stronami trzecimi. Jednocześnie należy zapewnić takie części pakietu, które mogą być świadczone poprzez granicę do państwa członkowskiego klienta bez dodatkowych kosztów dla handlowca.

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania usług lotniczych na terenie Wspólnoty (Dz.U. L 293 z 31.10.2008, s. 3).

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 1).

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. dotyczące praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 1).

⁶ Rozporządzenie (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz.U. L 315 z 3.12.2007, s. 14).

8. Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla przepisów mających zastosowanie w dziedzinie opodatkowania, mając na uwadze, że Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określa konkretną podstawę działań na szczeblu Unii w kwestiach podatkowych.
9. Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008⁷ wybór prawa właściwego dla umowy między konsumentem a przedsiębiorcą, który wykonuje swoją działalność gospodarczą lub zawodową w państwie, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu, lub w państwie, do którego, jako jedyne lub jednego z wielu, przedsiębiorca w jakikolwiek sposób kieruje taką działalność, nie może prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przyznanej mu na mocy przepisów, których nie można uchylić w drodze umowy zgodnie z prawem kraju, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu. Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012⁸ w sprawach związanych z umową między konsumentem a przedsiębiorcą, który wykonuje działalność zawodową lub gospodarczą w państwie członkowskim, w którym konsument ma miejsce zamieszkania, lub w jakikolwiek sposób kieruje taką działalność do tego państwa, jako do jedyne państwa lub jednego z wielu, konsument może wytoczyć powództwo przeciwko swojemu kontrahentowi przed sądami państwa członkowskiego, w którym konsument ma miejsce zamieszkania, zaś powództwo przeciwko konsumentowi może być wytoczone wyłącznie przed tymi sądami.

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6).

⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

10. Niniejsze rozporządzenie nie powinno [...] **stanowić uszczerbku dla** aktów prawa Unii dotyczących współpracy sądowej w sprawach cywilnych, w szczególności dla przepisów dotyczących prawa właściwego dla zobowiązań umownych oraz dotyczących jurysdykcji **sadu** określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008⁹ i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1215/2012¹⁰ [...].

W szczególności [...] z samego faktu, że handlowiec **działa zgodnie** z przepisami niniejszego rozporządzenia, nie należy wywodzić, że kieruje on swoją działalność do państwa członkowskiego konsumenta **w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 593/2008 i art. 17 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1215/2012. Zatem sam fakt, że handlowiec nie blokuje lub nie ogranicza dostępu do swojego interfejsu internetowego w przypadku klientów z innego państwa członkowskiego lub nie stosuje różnych ogólnych warunków dostępu w przypadkach określonych w niniejszym rozporządzeniu lub nie stosuje różnych warunków transakcji płatniczych w zakresie środków płatniczych, które akceptuje, nie powinien być – sam z siebie – traktowany jako kierowanie działalności handlowca do państwa członkowskiego konsumenta, do celów określenia prawa właściwego i jurysdykcji.**

⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6).

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

11. Praktyki dyskryminacyjne, których dotyczy niniejsze rozporządzenie, zwykle przybierają postać ogólnych warunków i innych informacji ustalanych i stosowanych przez handlowca lub na jego rzecz jako warunku koniecznego do uzyskania dostępu do danych towarów lub usług, które to ogólne warunki lub inne informacje są udostępniane ogółowi społeczeństwa. Takie ogólne warunki dostępu obejmują między innymi ceny, warunki płatności i dostawy. Mogą one zostać udostępnione ogółowi społeczeństwa przez lub na rzecz handlowca za pośrednictwem różnych środków, takich jak informacje publikowane w reklamach, na stronach internetowych, w dokumentach przekazywanych przed zawarciem umowy lub w dokumentach umownych. Warunki te mają zastosowanie w przypadku braku indywidualnie wynegocjowanych umów przewidujących inne warunki, zawieranych bezpośrednio między handlowcem a klientem. Nie należy do celów niniejszego rozporządzenia traktować warunków negocjowanych indywidualnie między handlowcem a klientami jako ogólnych warunków dostępu.
12. **Przy zakupie towarów lub usług jako użytkownicy końcowi, w ramach ogólnych warunków dostępu, konsumenci i przedsiębiorstwa, w szczególności mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa często znajdują się w podobnej sytuacji. W związku z tym należy chronić** zarówno klientów, jak i przedsiębiorstwa **przed** dyskryminacją ze względów związanych z przynależnością państwową, miejscem zamieszkania lub prowadzenia działalności, gdy działają oni jako klienci do celów niniejszego rozporządzenia. Taka ochrona nie powinna jednak obejmować klientów kupujących towar lub usługę, by ją **następnie** odsprzedać, **przekształcić, przetworzyć lub wynająć**, ponieważ wpłynęłoby to na systemy dystrybucji wykorzystywane na szeroką skalę między przedsiębiorstwami w relacjach biznesowych, **często wynegocjowanych dwustronnie i bezpośrednio związanych ze strategiami handlowymi niższego lub wyższego szczebla**, np. dystrybucji selektywnej i wyłącznej, które to systemy zasadniczo umożliwiają producentom wybór sprzedawców detalicznych, z zastrzeżeniem zgodności z prawem konkurencji.

13. Skutki dyskryminacyjnego traktowania w odniesieniu do transakcji handlowych związanych ze sprzedażą towarów lub świadczeniem usług w Unii są dla klientów i dla rynku wewnętrznego takie same niezależnie od tego, czy handlowiec ma miejsce prowadzenia działalności w państwie członkowskim czy w państwie trzecim. W związku z tym oraz w celu zapewnienia, by konkurujące podmioty gospodarcze podlegały tym samym obowiązkom w tym zakresie, środki określone w niniejszym rozporządzeniu powinny stosować się równo do wszystkich handlowców prowadzących działalność na terytorium Unii.
14. Aby zwiększyć możliwości dostępu klientów do informacji związanych ze sprzedażą towarów i świadczeniem usług na rynku wewnętrznym oraz poprawić przejrzystość, w tym w odniesieniu do cen, handlowcy nie powinni, stosując środki techniczne lub innego rodzaju, uniemożliwiać klientom uzyskania pełnego i równego dostępu do interfejsów internetowych ze względu na przynależność państwową, miejsce zamieszkania lub miejsce prowadzenia działalności. Tego rodzaju środki techniczne mogą obejmować w szczególności technologie wykorzystywane do określenia fizycznej lokalizacji klienta, w tym do jej monitorowania za pomocą adresu IP **lub** [...] współrzędnych uzyskanych za pośrednictwem globalnego systemu nawigacji satelitarnej [...]. Nie należy jednak rozumieć tego zakazu dyskryminacji w odniesieniu do dostępu do interfejsów internetowych jako obowiązku handlowca do zawierania transakcji handlowych z klientami.
15. Niektórzy handlowcy posiadają różne wersje interfejsów internetowych przeznaczone dla klientów z różnych państw członkowskich. Powinno to być nadal możliwe, należy jednak zakazać przekierowywania klienta z jednej do innej wersji interfejsu internetowego bez jego wyraźnej zgody. **Handlowcy nie powinni być objęci obowiązkiem uzyskiwania wyraźnej zgody klienta za każdym razem, gdy ten sam klient odwiedza ten sam interfejs internetowy. Kiedy klient wyraźnie udzieli zgody, uznaje się ją za obowiązującą za każdym razem, gdy klient odwiedza ten sam interfejs internetowy.** Wszystkie wersje interfejsu internetowego powinny być w każdej chwili łatwo dostępne dla klienta.

16. W niektórych przypadkach blokowanie, ograniczanie dostępu lub przekierowanie bez zgody klienta do alternatywnej wersji interfejsu internetowego ze względów związanych z przynależnością państwową klienta, jego miejscem zamieszkania lub prowadzenia działalności może okazać się konieczne, aby zapewnić zgodność z **konkretnym** wymogiem określonym w prawie Unii lub w prawie państw członkowskich zgodnie z prawem Unii, **który obowiązuje handlowca prowadzącego działalność w danym państwie członkowskim**. Takie przepisy mogą ograniczać klientom dostęp do pewnych towarów lub usług, na przykład poprzez zakaz wyświetlania określonych treści w niektórych państwach członkowskich. Nie można uniemożliwiać handlowcom przestrzegania takich wymogów, a tym samym powinni oni mieć możliwość blokowania lub ograniczania dostępu bądź przekierowywania określonych klientów lub klientów na określonych terytoriach do interfejsu internetowego, o ile jest to konieczne z powyższych względów. **Ponadto stosowanie niniejszego rozporządzenia nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim stosowania ich przepisów i zasad podstawowych dotyczących wolności prasy i wolności słowa**.
17. W niektórych konkretnych sytuacjach nie można obiektywnie uzasadnić żadnych różnic w traktowaniu klientów w drodze stosowania ogólnych warunków dostępu, które obejmują wyraźną odmowę sprzedaży towarów lub świadczenia usług ze względów związanych z przynależnością państwową klientów, ich miejscem zamieszkania lub prowadzenia działalności. W takich sytuacjach należy zakazać wszelkiej dyskryminacji, a klienci powinni mieć możliwość, na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu, zawierania transakcji handlowych na takich samych warunkach jak lokalny klient oraz uzyskiwania pełnego i równego dostępu do różnych towarów lub usług bez względu na przynależność państwową, miejsce zamieszkania lub miejsce prowadzenia działalności. W razie konieczności handlowcy powinni zatem wprowadzić środki zapewniające przestrzeganie tego zakazu dyskryminacji, jeżeli w przeciwnym razie klienci nie mieliby takiego pełnego i równego dostępu. [...]

18. Pierwsza ze wspomnianych sytuacji ma miejsce wtedy, gdy handlowiec sprzedaje towary, a **towary dostarczane są do państwa członkowskiego, dostawy do którego handlowiec oferuje w swoich ogólnych warunkach dostępu, lub odbierane są w miejscu uzgodnionym przez handlowca i klienta w państwie członkowskim, w którym handlowiec oferuje taką możliwość w swoich ogólnych warunkach dostępu** [...].

W takiej sytuacji klient powinien mieć możliwość zakupu towarów na dokładnie takich samych warunkach, łącznie z ceną i warunkami dostawy towarów, jak podobni klienci zamieszkali w państwie członkowskim, **do którego towary są dostarczane lub w którym są odbierane** [...]. To może oznaczać, że zagraniczny klient będzie musiał odebrać towar w tym państwie członkowskim lub w innym państwie członkowskim, do którego przedsiębiorca dostarcza towar. W takiej sytuacji nie ma konieczności dokonywania rejestracji do celów podatku od wartości dodanej (VAT) w państwie członkowskim klienta ani organizowania transgranicznej dostawy towarów.

19. Druga z tych sytuacji ma miejsce wtedy, gdy handlowiec świadczy drogą elektroniczną usługi inne niż te, których głównym elementem jest zapewnienie dostępu do utworów chronionych prawem autorskim lub innych przedmiotów objętych ochroną **lub** zapewnienie korzystania z takich przedmiotów i utworów, takich jak usługi w chmurze, hurtownie danych, hosting stron internetowych i dostarczanie zapór sieciowych, [...] **lub sprzedaż utworów i innych przedmiotów objętych ochroną w postaci wartości niematerialnych, takich jak książki elektroniczne i muzyka online**. W tym przypadku nie jest potrzebna fizyczna dostawa, gdyż usługi są świadczone drogą elektroniczną. Handlowiec może składać deklarację VAT i płacić podatek w uproszczony sposób zgodnie z przepisami dotyczącymi małego punktu kompleksowej obsługi VAT (MOSS) określonymi w rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) nr 282/2011¹¹.

¹¹ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 77 z 23.3.2011, s. 1).

20. Wreszcie, w sytuacji, w której handlowiec świadczy usługi odbierane przez klienta w [...] **konkretnym** miejscu, **takim jak lokal handlowca lub inne konkretne miejsce, w którym handlowiec świadczy swoje usługi** [...] **na terytorium państwa członkowskiego, w którym prowadzi działalność, stosowanie zróżnicowanych ogólnych warunków dostępu ze względu na przynależność państwową, miejscem zamieszkania lub prowadzenia działalności klienta również nie powinno być uzasadnione.** Sytuacje te dotyczą [...] świadczenia usług, **innych niż usługi świadczone drogą elektroniczną**, takich jak usługi hotelowe, wydarzenia sportowe, najem samochodów, bilety wstępu na festiwale muzyczne lub do parków rozrywki. W takich sytuacjach handlowiec nie musi rejestrować się do celów VAT w innym państwie członkowskim ani organizować transgranicznej dostawy towarów.
21. We wszystkich tych sytuacjach zgodność z niniejszym rozporządzeniem nie pociąga za sobą dodatkowych kosztów dla handlowca związanych z jurysdykcją lub z różnicami w prawie właściwym na podstawie przepisów dotyczących prawa właściwego dla zobowiązań umownych oraz dotyczących jurysdykcji określonych w rozporządzeniach (WE) nr 593/2008 i (UE) nr 1215/2012, jeżeli handlowiec nie prowadzi działalności w państwie członkowskim konsumenta ani nie kieruje tam swojej działalności lub gdy klient nie jest konsumentem. Jeżeli natomiast handlowiec prowadzi działalność w państwie członkowskim konsumenta lub ją tam kieruje, to wyraził zamiar ustanowienia relacji handlowych z konsumentami z tego państwa członkowskiego, a zatem jest zdolny do poniesienia takich kosztów.

(21a) Zakazu dyskryminacji klientów mającego zastosowanie w wyżej opisanych sytuacjach na mocy niniejszego rozporządzenia nie należy rozumieć jako wykluczenia oferowania przez handlowców towarów lub usług w różnych państwach członkowskich lub wykluczenia oferowania ich określonym grupom klientów w formie ofert ukierunkowanych i różnicowania zasad i warunków, w tym poprzez ustanowienie krajowych interfejsów internetowych, tak długo jak handlowcy traktują swoich klientów w sposób niedyskryminacyjny, bez względu na ich przynależność państwową, miejsce zamieszkania lub miejsce prowadzenia działalności, gdy klient chce skorzystać z takich ofert i warunków. Zakaz ten nie powinien być rozumiany jako wyłączający prawo handlowca do oferowania, w sposób niedyskryminujący, zróżnicowanych warunków, w tym różnych cen w różnych punktach sprzedaży, takich jak sklepy i strony internetowe lub udostępnianie konkretnych ofert tylko na określonym terytorium w państwie członkowskim.

(21b) Ponadto zakaz ten nie powinien wpływać na stosowanie jakichkolwiek innych ograniczeń terytorialnych lub dotyczących obsługi posprzedażnej klienta i usług posprzedażnych oferowanych przez handlowca klientowi. Nie należy go również rozumieć jako nakładającego obowiązek pokrywania jakichkolwiek dodatkowych kosztów wysyłki i transportu poza uzgodnione w umowie miejsce dostawy, w przypadku gdy klient odbiera towary, jeżeli na mocy dyrektywy 1999/44/WE handlowiec ma zapewnić bezpłatną naprawę lub wymianę wadliwego towaru lub gdy handlowiec ma ponosić koszty zwrotu tego towaru w przypadku skorzystania przez klienta z prawa odstąpienia od umowy zgodnie z dyrektywą 2011/83/UE. Niniejsze rozporządzenie nie powinno zatem być rozumiane jako nakładające obowiązek transgranicznego dostarczenia towarów do innego państwa członkowskiego, w którym handlowiec nie oferowałby możliwości takiego doreczenia swoim klientom, ani obowiązek akceptowania odbioru towarów w innym państwie członkowskim, lub ponoszenia dodatkowych kosztów w tym zakresie, jeżeli handlowiec nie zostałby inaczej objęty takim obowiązkiem.

22. Handlowcy objęci procedurą szczególną określoną w tytule XII rozdział 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE nie muszą płacić VAT **w państwie członkowskim, w którym prowadzi działalność.** W przypadku tych handlowców świadczących usługi drogą elektroniczną zakaz stosowania ogólnych warunków dostępu zróżnicowanych ze względów związanych z przynależnością państwową klienta, jego miejscem zamieszkania lub prowadzenia działalności pociągałby za sobą obowiązek rejestracji do celów rozliczania VAT z innymi państwami członkowskimi, co mogłoby spowodować dodatkowe koszty, będące nieproporcjonalnym obciążeniem, biorąc pod uwagę wielkość i charakter takich handlowców. Należy zatem wyłączyć tych handlowców z tego zakazu na okres obowiązywania takiej procedury szczególnej.
23. We wszystkich tych sytuacjach, w wyniku szczególnego zakazu lub wymogu określonego w prawie Unii lub w prawie państwa członkowskiego zgodnie z prawem Unii, handlowcy mogą niekiedy być zmuszeni do powstrzymywania się od sprzedaży towarów lub świadczenia usług określonym klientom lub klientom na określonych terytoriach ze względów związanych z przynależnością państwową klienta, jego miejscem zamieszkania lub miejscem prowadzenia działalności. Przepisy prawa państw członkowskich mogą także zobowiązywać handlowców, zgodnie z prawem Unii, do przestrzegania określonych zasad ustalania cen książek. Nie należy uniemożliwiać handlowcom przestrzegania takich przepisów w koniecznym zakresie.

24. Zgodnie z prawem Unii handlowcy mają co do zasady swobodę decydowania o tym, jakie środki płatności [...] chcą akceptować. **Zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) nr 2015/751 i dyrektywy (UE) 2015/2366 detaliści akceptujący instrument płatniczy oparty na karcie określonej marki i kategorii nie są zobowiązani do akceptowania instrumentów płatniczych opartych na karcie należącej do tej samej kategorii, lecz innej marki. Również detaliści akceptujący kartę debetową danej marki nie są zobowiązani do akceptowania kart kredytowych tej marki, ani ci akceptujący konsumenckie karty kredytowe danej marki – do akceptowania również komercyjnych kart kredytowych, które należą do tej samej marki. Podobnie handlowiec akceptujący polecenia przelewu lub polecenia zapłaty nie jest zobowiązany do akceptowania płatności, jeśli oznacza to konieczność zawarcia nowych lub zmienionych umów z dostawcą usług płatniczych.**
- Po dokonaniu tego wyboru [...] nie ma żadnych powodów, dla których handlowcy mieliby dyskryminować klientów w Unii, odmawiając zawarcia pewnych transakcji handlowych, lub w inny sposób różnicować niektóre warunki płatności dotyczące tych transakcji ze względów związanych z przynależnością państwową klienta, jego miejscem zamieszkania lub miejscem prowadzenia działalności. W tym konkretnym kontekście należy również wyraźnie zakazać takiego nieuzasadnionego nierównego traktowania ze względów związanych z lokalizacją rachunku płatniczego, miejscem prowadzenia działalności dostawcy usług płatniczych lub miejscem wydania instrumentu płatniczego w Unii. Ponadto należy przypomnieć, że już rozporządzenie (UE) nr 260/2012 zakazuje wszystkim odbiorcom, w tym handlowcom, uzależniania przyjęcia płatności w euro od lokalizacji rachunku bankowego w danym państwie członkowskim. **Handlowiec powinien zachować prawo do pobierania opłat za korzystanie z danego instrumentu płatniczego. Jednak prawo to podlega ograniczeniom wprowadzonym art. 62 ust. 5 dyrektywy (UE) 2015/2366.**

25. W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2366/UE¹² wprowadzono ściśle wymagania bezpieczeństwa dotyczące inicjowania i przetwarzania płatności elektronicznych, co zmniejszyło ryzyko oszustwa w stosunku do wszystkich nowych i bardziej tradycyjnych środków płatności, w szczególności płatności elektronicznych. Dostawcy usług płatniczych są zobowiązani do stosowania tzw. silnego uwierzytelnienia klienta, procesu uwierzytelnienia potwierdzającego tożsamość użytkownika usługi płatniczej lub transakcji płatniczej. W odniesieniu do zdalnych transakcji, takich jak płatności elektroniczne, wymogi bezpieczeństwa są jeszcze surowsze, zobowiązując do ustanowienia dynamicznego powiązania z kwotą transakcji i z rachunkiem odbiorcy, tak aby dodatkowo chronić użytkownika poprzez zminimalizowanie ryzyka w przypadku błędów lub prób oszustwa. Przepisy te zrównują do jednego poziomu ryzyko oszustw płatniczych w przypadku zakupów krajowych i transgranicznych, w związku z czym nie można powoływać się na takie ryzyko jako na argument uzasadniający odmowę zawarcia transakcji handlowej wewnątrz Unii lub stosowanie dyskryminacji w tym zakresie. **Jednak w sytuacjach, gdy handlowiec nie dysponuje innymi instrumentami ograniczającymi ryzyko niewykonania zobowiązania przez klientów, w tym w szczególności gdy trudno jest ocenić wiarygodność kredytową klienta, handlowcy powinni mieć prawo do zatrzymania danych towarów lub usług, dopóki nie otrzymają potwierdzenia, że transakcja płatnicza została prawidłowo zainicjowana. Jednak odmienne traktowanie może wynikać wyłącznie z obiektywnych i uzasadnionych powodów.**

¹² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

- (26) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć wpływu na stosowanie przepisów prawa konkurencji, w szczególności art. 101 i 102 TFUE. Umowy zakazujące handlowcom prowadzenia pasywnej sprzedaży w rozumieniu rozporządzenia Komisji (UE) nr 330/2010^[1] w stosunku do określonych klientów czy klientów na określonych terytoriach co do zasady uznaje się za ograniczenie konkurencji i zwykle nie można ich wyłączyć z zakazu ustanowionego w art. 101 ust. 1 TFUE. **Jednak w wyjątkowych przypadkach umowy te mogą być uznane za zgodne z art. 101. W takich należyście uzasadnionych przypadkach handlowcy nie działają z naruszeniem niniejszego rozporządzenia, o ile nie są zaangażowani w sprzedaż bierną. Stosowanie niniejszego rozporządzenia nie powinno naruszać tych umów.** [...] [...] Niniejsze rozporządzenie, w szczególności jego przepisy dotyczące dostępu do towarów lub usług, nie powinny **także** [...] wpływać na umowy ograniczające aktywną sprzedaż w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 330/2010.
27. Państwa członkowskie powinny wyznaczyć co najmniej jeden organ odpowiedzialny za skuteczne [...] przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia. **Te organy, które mogą obejmować sądy lub organy administracyjne, powinny mieć niezbędne uprawnienia do nakazania handlowcom przestrzegania niniejszego rozporządzenia.** Państwa członkowskie powinny również zagwarantować, by w razie naruszenia niniejszego rozporządzenia **przeciwko** [...] handlowcom mogły być **przyjmowane** skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające **środki** [...].

^[1] Rozporządzenie Komisji (UE) nr 330/2010 z dnia 20 kwietnia 2010 r. w sprawie stosowania art. 101 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych (Dz.U. L 102 z 23.4.2010, s. 1).

28. Konsumentom powinni być umożliwione korzystanie z pomocy odpowiedzialnych organów, ułatwiających rozwiązywanie sporów z handlowcami wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia [...].
29. Niniejsze rozporządzenie powinno podlegać regularnej ocenie w celu zaproponowania ewentualnych potrzebnych zmian. W pierwszej ocenie należy skupić się w szczególności na ewentualnym rozszerzeniu zakazu określonego w art. 4 ust. 1 lit. b) na usługi świadczone drogą elektroniczną, których głównym elementem jest zapewnienie dostępu do utworów chronionych prawem autorskim lub innych przedmiotów objętych ochroną, [...] **lub** zapewnienie korzystania z takich przedmiotów i utworów, **lub sprzedaż chronionych prawem autorskim utworów i innych przedmiotów w postaci wartości niematerialnych**, pod warunkiem że handlowiec ma wymagane prawa w odniesieniu do stosownych terytoriów.
30. Aby ułatwić skuteczne egzekwowanie przepisów niniejszego rozporządzenia, należy także umożliwić wykorzystywanie do tych celów mechanizmów zapewniających współpracę transgraniczną między właściwymi organami, określonych w rozporządzeniu (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady¹³. Ponieważ jednak rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 ma zastosowanie jedynie do przepisów chroniących interesy konsumentów, środki te powinny być dostępne tylko wtedy, gdy klient jest konsumentem. Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 2006/2004.
31. Aby w odniesieniu do czynów sprzecznych z niniejszym rozporządzeniem można było występować z powództwami o zaprzestanie szkodliwych praktyk w celu ochrony zbiorowych interesów konsumentów na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE¹⁴, należy także zmienić tę dyrektywę, dodając odniesienie do niniejszego rozporządzenia w załączniku I.

¹³ Rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”) (Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1).

¹⁴ Dyrektywa 2009/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów (Dz.U. L 110 z 1.5.2009, s. 30).

32. Handlowcy, organy publiczne i inne zainteresowane strony powinni mieć odpowiednio dużo czasu na dostosowanie się do przepisów niniejszego rozporządzenia i na zapewnienie jego przestrzegania. Z uwagi na szczególne cechy usług świadczonych drogą elektroniczną innych niż usługi, których głównym elementem jest zapewnienie dostępu do utworów chronionych prawem autorskim lub innych przedmiotów objętych ochroną oraz zapewnienie korzystania z takich utworów lub przedmiotów, w odniesieniu do świadczenia tych usług zakaz określony w art. 4 ust. 1 lit. b) powinien stosować się dopiero od późniejszej daty.
33. Aby osiągnąć cel, jakim jest skuteczne zwalczanie bezpośredniej i pośredniej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową klienta, jego miejsce zamieszkania lub miejsce prowadzenia działalności, należy przyjąć rozporządzenie, które jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. Jest to konieczne, aby zagwarantować jednolite stosowanie przepisów dotyczących niedyskryminacji w całej Unii oraz wprowadzić je w życie w tym samym momencie. Wyłącznie rozporządzenie gwarantuje przejrzystość, jednolitość i pewność prawa w takim stopniu, aby klienci mogli czerpać pełne korzyści z tych przepisów.
34. Jako że celu niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zapobiegania bezpośredniej i pośredniej dyskryminacji w transakcjach handlowych z handlowcami w Unii ze względu na przynależność państwową, miejsce zamieszkania klienta lub jego miejsce prowadzenia działalności, w tym zapobiegania blokowaniu geograficznemu, państwa członkowskie nie mogą osiągnąć w sposób wystarczający z uwagi na transgraniczny charakter problemu oraz niedostateczną jasność istniejących ram prawnych, natomiast ze względu na jego zakres i potencjalny wpływ na handel na rynku wewnętrznym możliwe jest lepsze osiągnięcie tego celu na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

35. Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych ani zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności niniejsze rozporządzenie ma na celu pełne poszanowanie art. 16 i 17 Karty,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel i zakres stosowania

1. **Celem** niniejszego rozporządzenia [...] **jest** przyczynienie się do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zapobieganie **nieuzasadnionej** dyskryminacji opartej bezpośrednio lub pośrednio na przynależności państwowej klientów, ich miejscu zamieszkania lub miejscu prowadzenia działalności **i poprzez określanie sytuacji, w których odmienne traktowanie nie może być uzasadnione na mocy art. 20 ust. 2 dyrektywy 2006/123/WE.**
2. Niniejsze rozporządzenie [...] **nie ma zastosowania** do [...] sytuacji **czysto wewnętrznych, gdy wszystkie właściwe elementy transakcji zamykają się w obrębie jednego państwa członkowskiego.**

[...]

[...]

[...]

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do rodzajów działalności, o których mowa w art. 2 ust. 2 dyrektywy 2006/123/WE.

4. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla przepisów mających zastosowanie w dziedzinie opodatkowania.

4a. Niniejsze rozporządzenie nie narusza przepisów mających zastosowanie w dziedzinie praw autorskich i praw pokrewnych, w szczególności przepisów przewidzianych w dyrektywie 2001/29/WE.

5. Niniejsze rozporządzenie pozostaje [...] **bez uszczerbku dla** aktów prawa Unii dotyczących współpracy sądowej w sprawach cywilnych. Ze zgodności z niniejszym rozporządzeniem nie należy wywodzić, że handlowiec kieruje swoją działalność do państwa członkowskiego, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu lub zamieszkania w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 593/2008 i art. 17 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1215/2012. **W szczególności w sytuacji, w której handlowiec działający zgodnie z art. 3, 4 i 5 nie blokuje lub nie ogranicza klientom dostępu do swojego interfejsu internetowego, nie przekierowuje klientów do wersji swojego interfejsu internetowego, różniacej się od interfejsu internetowego, do którego klient pierwotnie usiłował uzyskać dostęp, bez względu na ich przynależność państwową lub miejsce zamieszkania, lub miejsce prowadzenia działalności, nie stosuje różnych ogólnych warunków dostępu przy sprzedaży towarów lub świadczeniu usług w sytuacjach określonych w niniejszym rozporządzeniu lub w przypadku gdy handlowiec przyjmuje instrumenty płatnicze wydane w innym państwie członkowskim na zasadach niedyskryminacyjnych, handlowca tego nie uznaje się – jedynie na tych podstawach – za kierującego działalność do państwa członkowskiego, w którym klient ma miejsce zwykłego pobytu lub zamieszkania.**

6. [...] **Nadal zastosowanie ma** art. 20 ust. 2 dyrektywy 2006/123/WE, [...] **chyba że niniejsze rozporządzenie nakłada na handlowców szczególne zobowiązania.**

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicję [...] terminu „usługi świadczone drogą elektroniczną” zawartą w art. 7 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 282/2011, **definicje terminów „opłata interchange”, „instrument płatniczy oparty na karcie”, „marka płatnicza” zawarte w art. 2 ust. 10, 20 i 30 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 oraz definicje terminów „transakcja płatnicza”, „płatnik”, „dostawca usług płatniczych”, „rachunek płatniczy”, „instrument płatniczy”, „polecenie zapłaty”, „polecenie przelewu” i „silne uwierzytelnianie klienta” zawarte w art. 4 ust. 5, 8, 11, 12, 14, 23, 24 i 30 dyrektywy (UE) 2015/2366.**

Do celów niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają również następujące definicje:

- b) „konsument” oznacza każdą osobę fizyczną działającą w celach, które nie mieszczą się w ramach jej działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej;
- c) „klient” oznacza konsumenta lub przedsiębiorstwo, który/e jest obywatelem państwa członkowskiego lub posiada miejsce zamieszkania bądź miejsce prowadzenia działalności w państwie członkowskim, i zamierza kupić lub kupuje towar lub usługę w Unii [...] **tylko do użytku końcowego;**

- d) „ogólne warunki dostępu” oznaczają wszystkie warunki i inne informacje, w tym ceny sprzedaży **netto**, regulujące dostęp klientów do towarów lub usług oferowanych do sprzedaży przez handlowca, które to warunki i informacje są ustanawiane, stosowane i udostępniane ogółowi społeczeństwa przez handlowca lub na jego rzecz oraz mają zastosowanie w przypadku braku indywidualnie wynegocjowanej umowy między handlowcem i klientem;
- e) „towary” oznaczają wszelkie materialne rzeczy ruchome, z wyjątkiem rzeczy sprzedawanych w drodze egzekucji lub w inny sposób z mocy prawa; [...]
- f) „interfejs internetowy” oznacza oprogramowanie, w tym strony internetowe **lub część strony internetowej** i aplikacje, obsługiwane przez handlowca lub na jego rzecz, które służą do zapewnienia klientom dostępu do towarów lub usług handlowca w celu zawarcia transakcji handlowej dotyczącej tych towarów lub usług;
- g) „usługa” oznacza wszelką działalność gospodarczą prowadzoną na własny rachunek, zwykle za wynagrodzeniem, o której mowa w art. 57 Traktatu;
- h) „handlowiec” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, niezależnie od tego, czy jest to podmiot publiczny czy prywatny, która działa – w tym również za pośrednictwem każdej innej osoby działającej w jej imieniu lub na jej rzecz – w celach związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową.

Dostęp do interfejsów internetowych

1. Handlowcy nie mogą, poprzez zastosowanie środków technicznych lub innego rodzaju, blokować lub ograniczać klientom dostęp do swojego interfejsu internetowego ze względów związanych z przynależnością państwową klienta, jego miejscem zamieszkania lub miejscem prowadzenia działalności.
2. Handlowcy nie mogą ze względów związanych z przynależnością państwową klienta, jego miejscem zamieszkania lub miejscem prowadzenia działalności przekierowywać klientów do wersji swojego interfejsu internetowego, która różni się od interfejsu internetowego, **do** którego klient **pierwotnie** usiłował uzyskać dostęp, pod względem układu, używanego języka lub innych cech charakterystycznych, które czynią ten interfejs specyficznym dla klientów o określonej przynależności państwowej, miejscu zamieszkania lub miejscu prowadzenia działalności, chyba że [...] klient **udzielił** wyraźnej zgody [...] na takie przekierowanie.

Jeżeli takie przekierowanie następuje za wyraźną zgodą klienta, [...] wersja interfejsu internetowego, **do której klient pierwotnie usiłował uzyskać dostęp**, musi pozostać dla niego łatwo dostępna.

3. Zakazy określone w ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli blokowanie **lub** ograniczanie **klientom** dostępu **do interfejsu internetowego klienta** lub przekierowywanie [...] jest konieczne w celu zapewnienia zgodności z wymogiem określonym w prawie Unii lub w zgodnym z prawem Unii prawie państw członkowskich, **któremu podlega działalność handlowca**.

4. Jeżeli handlowiec blokuje lub ogranicza dostęp klientów do interfejsu internetowego lub przekierowuje klientów do innej wersji interfejsu internetowego zgodnie z ust. [...] **3**, podaje on **klientowi** jasne **wyjaśnienie**. [...] **Wyjaśnienie** to podaje się w języku interfejsu internetowego, do którego klient **pierwotnie** usiłował uzyskać dostęp.

Artykuł 4

Dostęp do towarów lub usług

1. Handlowcy nie różnicują ogólnych warunków dostępu do swoich towarów lub usług ze względów związanych z przynależnością państwową klienta, jego miejscem zamieszkania lub miejscem prowadzenia działalności w [...] sytuacjach, **gdym klienci zamierzają**:
- a) [...] **kupić** towary **od handlowca**, a towary te są dostarczane [...] **do miejsca w państwie członkowskim, dostawy do którego handlowiec oferuje w swoich ogólnych warunkach dostępu**, lub **odbierane są w miejscu uzgodnionym przez handlowca i klienta w państwie członkowskim, w którym handlowiec oferuje taką możliwość w swoich ogólnych warunkach dostępu**;
- b) [...] **otrzymać od handlowca** usługi świadczone drogą elektroniczną inne niż te, których głównym elementem jest zapewnienie dostępu do utworów chronionych prawem autorskim lub innych przedmiotów objętych ochroną **lub** [...] korzystanie z takich przedmiotów i utworów, [...] **lub sprzedaż utworów lub przedmiotów chronionych prawem autorskim w postaci wartości niematerialnych**;

- c) [...] **otrzymać** usługi inne niż te **świadczone drogą elektroniczną** [...] **od handlowca** [...] w konkretnym miejscu **na terytorium państwa członkowskiego**, na którym handlowiec prowadzi działalność [...].

1a. Zakaz określony w ust. 1 nie uniemożliwia handlowcom oferowania ogólnych warunków dostępu, w tym cen sprzedaży, które różnią się w poszczególnych państwach członkowskich lub w obrębie jednego państwa członkowskiego, które to usługi oferowane są na określonym terytorium lub kierowane do określonych grup odbiorców.

2. Zakaz określony w ust. 1 lit. b) nie ma zastosowania do handlowców zwolnionych z VAT na podstawie przepisów tytułu XII rozdział 1 dyrektywy 2006/112/WE.
3. Zakaz określony w ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli szczególny przepis prawa Unii lub prawa państwa członkowskiego zgodnie z prawem Unii uniemożliwia handlowcowi sprzedaż towarów lub świadczenie usług określonym klientom lub klientom na określonych terytoriach.

W odniesieniu do sprzedaży książek zakaz określony w ust. 1 nie uniemożliwia handlowcom stosowania różnych cen wobec klientów na określonych terytoriach, jeżeli handlowcy są do tego zobowiązani przepisami prawa państw członkowskich zgodnie z prawem Unii.

Brak dyskryminacji ze względów związanych z płatnością

1. **W zakresie akceptowanych przez handlowców środków płatności, tj. polecenia przelewu, polecenia zapłaty lub opartych na karcie instrumentów płatniczych konkretnej marki płatniczej i kategorii** nie mogą oni ze względów związanych z przynależnością państwową klienta, jego miejscem zamieszkania lub miejscem prowadzenia działalności, lokalizacją rachunku płatniczego, miejscem prowadzenia działalności dostawcy usług płatniczych lub miejscem wydania instrumentu płatniczego w Unii stosować zróżnicowanych warunków płatności **w odniesieniu do transakcji** płatniczych, **jeżeli:**

[...]
 - b) [...] **tożsamość płatnika lub ważność stosowania konkretnego instrumentu płatniczego może zostać zweryfikowana poprzez** silne uwierzytelnianie klienta [...] zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2366; oraz
 - c) **transakcji** [...] płatniczych dokonuje się w walucie akceptowanej przez [...] **handlowca.**
- 1a. Gdy jest to uzasadnione obiektywnymi przyczynami, zakaz określony w ust. 1 nie wyłącza prawa handlowca do zatrzymania towarów lub wstrzymania świadczenia usług, do czasu gdy otrzyma potwierdzenie, że transakcja płatnicza została prawidłowo zainicjowana.**

2. Zakaz określony w ust. 1 nie wyklucza żądania przez handlowców opłat za korzystanie z instrumentu płatniczego opartego na karcie, w przypadku którego opłaty interchange nie są uregulowane w rozdziale II rozporządzenia (UE) 2015/751, ani za usługi płatnicze, do których nie ma zastosowania rozporządzenie (UE) nr 260/2012, **chyba że zakaz lub ograniczenia prawa żądania opłat za korzystanie z instrumentów płatniczych zgodnie z art. 62 ust. 5 dyrektywy (UE) 2015/2366 wprowadzono do prawa państwa członkowskiego, któremu podlega działalność handlowca.** Opłaty te nie mogą przekraczać **bezpośrednich** kosztów ponoszonych przez handlowca z tytułu korzystania z instrumentu płatniczego.

Artykuł 6

Umowy dotyczące pasywnej sprzedaży

1. **Przepisy** umów, które w odniesieniu do sprzedaży biernej nakładają na handlowców **obowiązki – w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 330/2010, które nie są zgodne z art. 101 TFUE i z rozporządzeniem (UE) nr 330/2010** – działania niezgodnie z niniejszym rozporządzeniem, są [...] **nieważne** z mocy prawa.
2. **Zakazy na mocy art. 3, 4 i 5 niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania w sytuacjach, gdy handlowcy są stroną umowy zobowiązującej ich do ograniczenia ich sprzedaży biernej i gdy takie zakazy są zgodne z art. 101 TFUE i z rozporządzeniem (UE) nr 330/2010.**

Artykuł 7

Egzekwowanie [...]

1. Każde państwo członkowskie wyznacza organ lub organy odpowiedzialne za **właściwe i skuteczne** egzekwowanie przepisów niniejszego rozporządzenia. [...]
2. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące [...] **środków** stosowanych w przypadku naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia oraz wprowadzają wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić ich stosowanie. Ustanowione [...] **środki** muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 8

Pomoc dla konsumentów

[...] Każde państwo członkowskie [...] **wyznacza organ lub organy odpowiedzialne** za udzielanie konsumentom praktycznej pomocy w przypadku, gdy między konsumentem a handlowcem wyniknie spór dotyczący stosowania niniejszego rozporządzenia. [...]

[...]

Artykuł 9

Klauzula przeglądowa

1. Do [data: [...]] **cztery** lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia], a następnie co pięć lat Komisja składa sprawozdanie z oceny niniejszego rozporządzenia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu. Sprawozdaniu temu, w stosownych przypadkach, towarzyszy wniosek dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia w świetle zmian prawnych, technicznych i gospodarczych.
2. Pierwszą spośród ocen, o których mowa w ust. 1, przeprowadza się w szczególności w celu ustalenia, czy zakaz określony w art. 4 ust. 1 lit. b) powinien mieć zastosowanie także do usług świadczonych drogą elektroniczną, których głównym elementem jest zapewnienie dostępu do utworów chronionych prawem autorskim lub innych przedmiotów objętych ochroną oraz zapewnienie korzystania z takich przedmiotów i utworów, **lub sprzedaż utworów lub przedmiotów chronionych prawem autorskim w postaci wartości niematerialnych**, pod warunkiem że handlowiec ma wymagane prawa w odniesieniu do stosownych terytoriów.

Artykuł 10

Zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 oraz dyrektywy 2009/22/WE

1. W załączniku do rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 dodaje się punkt [numer] w brzmieniu: „[numer] [pełen tytuł niniejszego rozporządzenia] (Dz.U. L XX z XX.XX.rok, s. X), wyłącznie wtedy, gdy klient jest klientem w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr XXXX/rok.”.
2. W załączniku I do dyrektywy 2009/22/WE dodaje się punkt [numer] w brzmieniu: „[numer] [pełen tytuł niniejszego rozporządzenia] (Dz.U. L XX z XX.XX.rok, s. X)”.

Artykuł 11

Przepisy końcowe

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od [data: [...] **18** miesięcy po dacie jego opublikowania].

[...]

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący
